

Vicent Usó, juliol de 2005

La vida a un barri marginal a la vora de València

Esperança Camps publica la seua segona novel·la

Esperança Camps (Ciutadella de Menorca, 1964) va obtenir un ample reconeixement amb la seua primera novel·la, "Enllà de la mar". L'obra, de caire intimista, abordava la qüestió del càncer i, a més del premi Joanot Martorell de Gandia, obtingué el de la Crítica dels Escriptors Valencians. Uns mesos després, l'autora guanyava el premi Ciutat d'Alzira de novel·la 2004 amb "Quan la lluna escampa els morts" (Bromera), la seua segona novel·la. Camps, que treballa com a redactora d'informatius de Canal 9, assegura que l'ha escrita a partir d'un teletip d'agències. Siga com siga, l'obra es mou per paràmetres diferents a la seua predecessora.

"Quan la lluna escampa els morts" arranca amb un osset de peluix esventrat sobre l'asfalt d'una carretera. Ha hagut un accident i l'agent Ramírez i el seu company, l'agent Lázaro, n'investiguen les circumstàncies. La premsa intenta introduir-se en àmbits als quals els dos agents de la Guàrdia Civil no els han de deixar accedir. Ha hagut quatre morts i dos ferits. Però l'agent Ramírez busca un nadó. El propietari de l'osset. Després d'aquest pòrtic, Camps ens mena a un barri marginal, el de la Coma, a Paterna, ben a prop de València. Allà hi viuen la Vanessa i el seu nuvi, el Carlos, i les seues famílies. És un indret marcat per la pobresa i la delinqüència, poblat per famílies que resulta estrany que no tinguen ningú a la presó. El Carlos, per exemple, és ara mateix a punt d'eixir-ne, després d'un temps de reclusió, per gaudir d'un permís. Va començar tirant de les bosses de mà de les senyores que passejaven per València, robatoris de poca classe, per iniciar-se i prou. Però ell volia comprar-se una casa i viatjar amb el tren amb la Vanessa. Així que va provar sort i va marxar a Barcelona, a doctorar-se en negocis de més volada. Però la jugada li eixí malament i acabà acusat d'haver foradat la pell d'un taxista amb la navalla que tant s'estima. I ara està a punt d'eixir i allà marxen a rebre'l tres dones, entre les quals la Vanessa, que ja no sap si l'estima, després de tant de temps d'esperar-lo, després de demanar-se quin futur li espera a la vora d'aquell bergant.

Esperança Camps articula, al voltant d'aquesta parella de joves d'un barri marginal, una història poblada de perdedors. Com el Tom, que va gastar-se el premi sencer que li tocà als iguals en un bar que volia ser de primera, allà enmig de la Coma, i que acabà per ser de mala mort, com tot el barri. O com el Manu, el germà mig tarat del Carlos. O la Loli, la propietària de la perruqueria on treballa la Vanessa, que cada dia està més grossa i més frustrada. O com l'agent Ramírez, que no sap per què fa el que fa. Una novel·la que ens narra una veu que, des d'una aparent tercera persona imparcial, es va implicant lentament en la sort dels personatges, ressaltant-ne el seu perfil més feble, més digne de commiseració. Una novel·la que avança en dos plànols diferents: la història del Carlos i la Vanessa, d'una banda, que l'autora recorre avant i enrere segons li convé; i la investigació de l'accident, una línia que es desmarca en excés de la branca principal i que, si bé salva la qualitat del personatge de l'agent Ramírez, potser acaba avançant massa pistes sobre com es resoldrà tot plegat.